

ha lesüllyedhetnék szerelmünk feketedő gyökereihez,
magamba szívnék minden fuldokló lélegzetet, hogy újra csírást eressen bennem,
s áttörve csontjaim sápadó rengetegén, nyújtózzon még egyet a tavaszban,
s ha erőm vesztetten fogva tart majd a lenti világ is tudni fogom, anyja lehettem
a legszebb teremtésnek...